

בס"ד. שיחת ליל ג' פ' וארא, כ"ד טבת ה'תשנ"ב.

— אחרי תפלת ערבית —

בלתי מוגה

א. תפלת ערבית (שהתפללנו זה עתה) מורה על התחלת עבודת היום (שהרי לפי מנין בנ"י התחלת היום הוא מהלילה¹) — יום כ"ד טבת, יום ההסתלקות של אדמו"ר הזקן (כמדובר כמ"פ).

ויש לקשר ענינו של יום זה (יום ההסתלקות — גמר ושלימות העבודה — של צדיק²) עם מעלת היום מצד עצמו — יום בחודש טבת, שבו "הגוף נהנה מן הגוף"³ — כיון שענין זה רואים במיוחד אצל צדיקים, שאצלם, "הגוף", הגוף האמיתי שלהם (הגוף דלמעלה), "נהנה מן הגוף", מהגוף שלהם כפשוטו כפי שנקרא בלשון כל העולם⁴.

ונוסף על היותו יום בחודש טבת, הרי בחודש טבת גופא הוא יום הקשור עם מספר מיוחד — כ"ד — שמעלתו מובנת מהמבואר בלקו"ת⁵ על הפסוק "ושמתי כדכד (שני פעמים כ"ד נעשה "כדכד") שמשותיך", וכדברי הגמרא⁶ שהטעם שנקרא בשם "כדכד" הוא לפי שישנם שתי דרכים ("חד אמר שהם וחד אמר ישפה"), והפסק הוא "להוי כדן וכדון" ("כדברי זה וכדברי זה"⁸), ומזה נעשה "כדכד", היינו, שישנם שני דברים, אבל משניהם נעשה דבר אחד — "מין אבן טובה"⁹ שיש בה סגולה מיוחדת¹⁰ שממנה יהיו "שמשותיך" לעתיד לבוא¹¹, בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, דוד מלכא משיחא.

ב. ענין זה שייך במיוחד גם ל(ספר ו)פרשת שמות, שזוהי הפרשה שקראו בתורה ביום השבת דמיני' אזלינן, ומיני' מתברך¹² יום זה, כ"ד טבת: התחלת הפרשה היא "ואלה שמות בני ישראל הבאים מצרימה גו", ואיתא במדרש¹³ "ראובן ושמעון נחתין ראובן ושמעון סלקין", היינו, שבאותו

(9) פרש"י עה"פ.

(10) נוסף על המעלה הכללית של "אבנים" בתורה, כולל גם הרמז שבתיבת "אבן" ישנם אותיות "בן", וקשור גם עם "בינה", ועוד כו"כ רמזים.

(11) וע"ד מ"ש (תהלים קיח, כב) "אבן גו' היתה לראש פינה".

(12) ראה זח"ב סג, ב. פח, א.

(13) ויק"ר פל"ב, ה. וש"נ.

(1) ראה חולין פג, סע"א. וש"נ.

(2) ראה תניא אגה"ק סי' ז"ך וביאורו. וסי' כח. סידור (עם דא"ח) שער הל"ג בעומר (דש, סע"ב ואילך). ועוד.

(3) מגילה יג, א.

(4) ראה לקו"ש חט"ו ע' 382 ואילך.

(5) פ' ראה כד, ד ואילך. כו, ג ואילך.

(6) ישעי' נד, יב.

(7) ב"ב עה, א.

(8) פרש"י שם.

אופן שבאו (ירדו) למצרים, באופן כזה ממש יצאו (עלו) ממצרים¹⁴, ויתירה מזה, שהרי ניתוסף חידוש שנשארו במעמדם ומצבם היותר נעלה למרות שבינתיים הי' ענין הגלות, ולא סתם גלות, אלא גלות כזה אשר על שמו נקראו כל הגלויות (כמארוז"ל¹⁵ "כל הגלויות נקראו על שם מצרים").

ומזה מובן במכ"ש וק"ו בנוגע לימינו אלה — שהרי למרות שכל הגלויות נקראו על שם גלות מצרים, הרי גלות מצרים לא מגיעה להגלות שבימינו אלה, שכבר "כלו כל הקיצין"¹⁶, ואעפ"כ, נמצאים עדיין בגלות...

וכפי שנשיא דורנו הסביר והאריך בזה, והוציא "קול קורא"¹⁷, וג' פעמים, וצוה לפרסמו בדפוס¹⁸ ב"מכתב־עת"¹⁹, ובפרט שמכתב־עת זה נקרא בשם "הקריאה והקדושה" (שגם שם זה קיבל את אישורו של נשיא דורנו), אשר בענין זה — "הקריאה והקדושה" — מתבטאת כללות עבודתו של יהודי, ויש לומר שזהו א' הטעמים על שם זה, והיינו, שהכוונה בכל הענינים שנדפסו שם היא, אשר, כל ענין מהם יהי' "קריאה" לכל אחד מישראל שבדור, ועד ש"קריאה" זו תעשה ממנו מציאות של "קדושה", "א' לעבעדיקע קדושה" (דכיון שהקריאה אליו היא "א' לעבעדיקע קריאה", הרי עי"ז עושים ממנו "א' לעבעדיקע קדושה") — כפי שראו בריבוי ענינים שנדפסו ב"הקריאה והקדושה", שהלימוד בהם הביא בפועל "קדושה" בפשטות, וכן "קריאה" בתורה בפשטות, כמדובר כמ"פ, ואין להאריך בדבר הכי מפורסם.

ג. ומזה באים לפרשת שבוע זה — פרשת וארא:

התחלת הפרשה היא "וארא אל אברהם אל יצחק ואל יעקב (ומפרש רש"י: "אל האבות", כמוזכר בהתוועדות שלפנ"ז) .. ושמי הוי' לא נודעת להם וגו'", שזוהי התחלת דברי הטענה של הקב"ה למשה רבינו²⁰ ש"דבר אתו משפט על שהקשה לדבר ולומר למה הרעותה לעם הזה"²¹, דלא כהאבות שלא הרהרו כו"²²; וכיחד עם זה, יש כאן גם ענין של חסרון ביחס להאבות — ע"ד טענה כלפיהם — שאצלם לא הי' גילוי שם הוי'.

וכבר נתבאר בדרושי חסידות²³ פרטי הענינים בזה בכיאר ביתר שאת

18) וידוע שכל ענין שבדפוס הוא ענין לדורות (אגרות־קודש אדמו"ר מוהרי"צ ח"ב ע' שפב). וראה הערה הבאה.

19) שמורה על שייכותו לזמן קבוע — נוסף לכך שהוא גם לדורות, ככהערה הקודמת.
20) כולל גם לדורו של משה, דור דעה.

21) פרש"י ר"פ וארא.

22) פרש"י שם, ט.

23) ראה תו"א, תו"ח ואוה"ת ר"פ וארא. ובכ"מ.

14) אולי הכוונה שענין זה שייך ליום ההסתלקות של צדיק, ע"פ מארוז"ל (ב"מ קז, סע"א): "יצאתך מן העולם כביאתך לעולם". המו"ל.

15) ב"ר פט"ז, ד.

16) סנהדרין צז, ב.

17) "הקריאה והקדושה" סיון, תמוז, אב — תש"א. תשרי תש"ג (נדפסו באגרות־קודש שלו ח"ה ס"ע שסא ואילך. ע' שעז ואילך. ע' תח ואילך. ח"ו ס"ע תל ואילך).

וביתר עוז, ומזה מובן גם תוכן ונקודת התירוץ והביאור בזה — שהקושיא (טענה) תורצה כבר מזמן ("די קושיא האָט מען שוין לאַנג פאַרענטפערט"), כיון שבנ"י מצדם מוכנים כבר להגאולה,

— כמדובר כמ"פ שיושבים כבר על יד "שולחן ערוך", וצריכים רק שהקב"ה יפקח את העיניים, ואז נתחיל להתעסק ב"סעודה" של יין המשומר, לזיתן ושור הבר —

שאז יהיו ב' הענינים יחדיו — מעלת האבות, "וארא אל אברהם אל יצחק ואל יעקב"; וביחד עם זה יהי' גם הגילוי דשם הוי' ("לכן אמור לבני ישראל אני הוי'"),²⁴ שנתגלה במתן-תורה, אשר, תכלית השלימות — ובמילא גם תכלית הגילוי — בכל הנ"ל (הן במעלת האבות, והן במעלת הגילוי דשם הוי' שבמ"ת) תהי' בגאולה האמיתית והשלימה.

ובהמשך לזה באים לפרשת "בא אל פרעה", כמבואר בזהר²⁵ שהו"ע ד"אתפריעו... כל נהורין" — שבכל העולם כולו נעשה גילוי אלקות, גילוי כל האורות וכחות והשפעות וכל הענינים, עד לעצמות וממות בעצמו, ועד להענין ד"תורה חדשה מאתי תצא"²⁶.

ד. וכל זה נעשה תיכף ומיד ממש.

ובמיוחד כאשר מקדימים לזה נתינת שליחות לצדקה לכל אחד ואחת, כולל גם הטף, הנמצאים כאן, ובאופן ד"כפלים לתושי" (כנהוג כמ"פ) — הרי צדקה מזרות את הגאולה²⁷, שתהי' תיכף ומיד ממש.

וכיון שכבר הכריזו שתהי' נתינת הצדקה באופן ד"כפלים לתושי", הרי זה נחשב כאילו כבר נעשה הדבר בפועל²⁸,

ולכן, מגיע השכר לבנ"י — אפילו אם יש צורך בטעם נוסף — שכאשר מכריזים ומפרסמים בכל העולמות כולם ע"ד החלטה זו, לא ממתין הקב"ה, "לא עיכבן אפילו כהרף עין"²⁹, ומביא את הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, ו"בנערינו ובזקנינו גו' בבנינו ובבנותינו"³⁰ נמצאים בארץ הקודש, ושם גופא — בירושלים עיר הקודש, בהר הקודש, ובבית המקדש השלישי והמשולש, ותיכף ומיד ממש.

[כ"ק אדמור"ר שליט"א נתן לכאו"א ב' שטרות של דולר, לתת אותם (או חילופם) לצדקה].

(28) ראה תענית ח, ב. שו"ע או"ח סו"ס

תקעא.

(29) מכילתא ופרש"י בא יב, מא. ועוד.

(30) בא יו"ד, ט.

(24) שם, ו.

(25) ח"א רי, א.

(26) ישע"י נא, ד. ויק"ר פי"ג, ג.

(27) ראה ב"ב יו"ד, א. תניא פל"ז (מת, ב).